

frijazzen, og med minst fem av seks ben i verdensmusikken.

Jan Granlie

CHROME HILL

«Earthlings»

Asbjørn Lerheim (br-g, fender rhodes, comp.), Jørgen Munkeby (ts, harmonium), Roger Arntzen (b), Torstein Lofthus (dr); Eirik Hegdal (brs)

BOLAGE 007

Pyh! Det begynner i en trykko-ker av en fresende og snerrende tenorsaksofon og nådeløse

«tærsk» på gitar, bass og trommer; selv når et fanfareaktig tema skyter frem, holdes koken. Heavymetal-punkjazz eller noe lignende kunne være etiketten. Men litt fremme i rekken av de ni spor kommer det mange moderasjoner på saken. Besetningen har under gruppenavnet Damp, to CDer med en påfallende vennlig melodisk og harmonisk musikk bak seg. Nå har de spist forkrommede spiker og vil dele erfaringene med oss. Faktisk er det melodiske vel bevart, og det spilles både på harmonier og periode. Men instrumentlyden er blitt ganske rå. Jørgen Munkebys tenorsaksofon har gjenklang av Albert Ayler og Pharo Sanders. Og gruppeleder Asbjørn Lerheim, som er komponist av alle låtene, håndterer sin «baritone gitar» med svimlende fingerferdighet og gir oss alt fra støy over gnistrende intervallspringende tonekaskader til tidvis Frisell-vennlige klangmønstre. Trommer og bass legger seg etter hensikten tungt og massivt i lydbildet, som i sin helhet blir karsk og kraftfull, men også tidvis ømt eller sakralt. Musikken trekker på elementer fra americana, western, støyrock og agitpop – og

faktisk rinner det meg i hu at den danske rockjazz-gruppen Blue Sun med bl.a. saksofonisten Jesper Zeuthen i front spilte lignende musikk på begynnelsen av syttitallet. Den gang dog motivert av flowerpower-bevegelsen og den politiske frihetsagitasjon. Slike bevegelser står skammelig svakt i dag, og Chrome Hills avsett beror da også snarere på en direkte nysgjerrighet på musikkens virkemidler og muligheter. CDen er alt i alt veldisponert med god variasjon av «moods», fra flintrende rock («A Fistfull Of Dollars») over marsjaktig metrikk («Swedish Snake») til langsomme melodiske forløp, der gradvise fasetteringer av melodien står mer i fokus enn improvisasjon. Sådanne «Blue Dog», som innledes med harmonium før de øvrige instrumentene for øvrig tar over, og man griper seg snart i å tenke at om litt trer Tom Waits frem og opplader sin røst. Og noe tilsvarende gjelder også den avsluttende, etter hvert høystemte, «Earth».

Alltid pålitelige Eirik Hegdal gjester på tre spor med velgrufset barytonsaksofon, som føyer seg perfekt inn i universet. En spesiell (men bare 78 sekunders) fryd er hans tostemmige saksofonmøte med Munkeby i «Blue Dog Return».

Tåler du det røffe klima på «krombakken», får du god næring til sanseapparatet med Lerheim og komponisers nye standpunkter.

Bjarne Søltoft

DIVERSE ARTISTER

«Jazzradion's favoritter»

JAZZ24/ DIG MUSIC JAZZ24#1

Det skulle strengt teke ikkje vera naudsynt å melda denne forma for utgjeving. Musikken har vel stort sett vore meldt i sine respektive originaltappingar. Likevel er det slik at svært mange lyttar på jazz på tilfel-